

מא-א גמרא:

ואמרו לו חכמים: לא שמענו אלא את אלו
דהיינו מומין אחרים שהוסיף, ובשלשה אלו
חולקין עליו.

וקתני ואתי דיחידא ואחר כך מנה התנא
מומין שנאמרו בלשון יחיד כגון רבי חנינא
בן אנטיגנוס. והוה אמינא שגם עליהם חלקו
רבנן, הלכך קא סתים לה ככולהו, שלכך הדר
התנא וסתם: על אלו מומין שוחטין את
הבכור ופסולי המוקדשין נפדין עליהן. לומר
דפסקינן ככל הני תנאי.

מתניתין:

ואלו מומין שאין שוחטין עליהן, לא
במוקדש, שאינם כשרים למזבח בגלל המום.
ולא במדינה, שאינם חשובים מום גמור
להתיר לשוחטו בחוץ.

חורוור, חולי שיש בעין כמין טיפות לבנות.
והמיב, שעניו דולפות מים תדיר.

שארין קבועים שמונים יום. [וכדלעיל לה,
ב].

וחוטיין, החניכיים הפנימיות, שנפגמו,
שחסרו מעט, ושנגממו, שנחתכו בסכין ולא
נחסרו אלא נוצר בהן כעין סדק. [אבל אם
נעקרו הוי מום. כדלעיל לט, א].

ובעל גרב, מין שחין. ובעל יבלת, שנמצאת
בלבן שבעין, ויש בה שיער⁽³³⁾.

ובעל חזית, מין שחין.

תנא: באיזה מקום ברגל איירי?

קפין העליון, הכפיפה העליונה דהיינו, מקום
חיבור השוק והירך. ולא קפין התחתון, סמוך
לפרסות.

ומקום זה, כנגדו בנמל ניכר, שיש לו עצם
בולטת לחוץ באותו מקום⁽³²⁾.

מתניתין:

על אלו מומין ששנינו מתחילת הפרק ועד
עתה, שוחטין את הבכור.

ופסולי המוקדשין שאר קרבנות שנפל בהם
מומין אלו, נפדין עליהן.

גמרא:

ומקשינן: הא תו למה לי לומר שעל מומין
אלו שוחטין? והא תנא ליה רישא, בריש
פירקין: על אלו מומין שוחטין את הבכור.

ומתריצין: סיפא איצטריכא ליה, דתני:
פסולי המוקדשין נפדין עליהן.

ופרכינן: הא נמי פשיטא! כי מאחר דמישחט
שחטינן את הבכור בחוץ על מומין אלו —
מיפרק לפדות פסולי המוקדשין מבעיא
למימר?

ומתריצין: אלא, להכי הדר תנא ליה. כי
איירי דתנא שלשה מומין הוסיף אילא.

[לעיל מ,א]

33. עיין רש"י לעיל מ ב ורעק"א במשניות].

32. פירוש אחר: שנב הגמל מגיע עד אותו
מקום].